

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem ve věci

žalobců : a) T. N. P.
st. přísl.: Vietnamská socialistická republika
b) nezl. D. K.
st. přísl.: Vietnamská socialistická republika
oba zastoupeni obecným zmocněncem Ing. T. K. T.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
Odbor azylové a migrační politiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2020, č. j. OAM-306/ZA-ZA11-HA13-2020,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci (dále v textu i jen „žalobkyně“) se včas podanou žalobou domáhali soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto tak, že se žalobkyni a jejímu synovi mezinárodní ochrana podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění (dále také jen jako „zákon o azylu“), neuděluje. Svou žalobu odůvodnila následujícím způsobem
2. Žalobkyně ve své žalobě popisuje svůj životní příběh, kdy v roce 2016 odjela do ČR za svým již bývalým manželem, který zde pracoval, jejich vztah zachránit. Žalobkyně a její manžel byli z rodin s rozdílnou názorovou filozofií, jelikož rodina žalobkyně je součástí frakce komunistické strany a rodina jejího manžela jsou křesťané. Z tohoto důvodu chtěli obnovit jejich vztah ve svobodné zemi, tedy v ČR. Po příjezdu žalobkyně do ČR však její bývalý manžel zmizel, nekomunikoval a ona tak zůstala v ČR sama. V ČR musela pracovat, aby uživila své rodiče a dvě své děti ve Vietnamu. Při svém pobytu v ČR poznala p. V. K., z jejichž vztahu vzniklo dítě, které ale bohužel nemá právní dokumenty ani ČR ani Vietnamu. Poté co žalobkyni skončilo pobytové oprávnění, požádala v ČR o azyl, jelikož do Vietnamu se nemohla vrátit, a to nejen z důvodu, že k tomu nemá dostatečné finanční prostředky, ale zejména z toho důvodu, že se obává „heterogenity“, jelikož by se do Vietnamu vrátila s dítětem, které má jméno po svém otci pocházejícím z kapitalistické země. Je přesvědčena, že by jí nepotkalo nic dobrého, z důvodu zvláštního zacházení s členy komunistické strany a jejich rodinnými příslušníky ze strany administrativních agentur Vietnamské socialistické republiky. Žalobkyně má žalované rozhodnutí za neprůkazné, jelikož nevycházelo z důkazů, ale pouze z konspiračních teorií. Žalovaný při svém rozhodnutí vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neposuzoval zjištěné skutečnosti pečlivě a neprovedl všechny důkazy potřebné k řádnému zjištění skutkového stavu. Na základě těchto skutečností žalobkyně navrhla, aby krajský soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Závěrem žalobkyně navrhla, aby krajský soud přiznal žalobě odkladný účinek.
3. Žalovaný ve svém vyjádření setrval na svých skutkových a právních závěrech, navrhl, aby soud žalobu jako bezdůvodnou zamítl.
4. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v řízení vedeném dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen jako „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
5. Ze správního spisu vyplývají a mezi stranami nejsou sporné následující rozhodné skutečnosti. Žalobkyně podala dne 10. 6. 2020 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR pro sebe a jejího nezletilého syna D. K. Jako důvod podání žádosti žalobkyně uvedla touhu zůstat na území ČR, jelikož má malé dítě s českým občanem. Z pohovoru s žalobkyní byla zjištěna, že ta do ČR přicestovala v roce 2016 za svým již bývalým manželem, jelikož chtěli zachránit svůj vztah. Bývalý manžel se však po příjezdu žalobkyně ztratil a přestal komunikovat. V té době žalobkyně v ČR pracovala v továrně na palivové nádrže do vozů BMW, aby mohla živit rodiče a své děti ve Vietnamu. Při pohovoru žalobkyně uvedla, že ve své vlasti nebyla trestně stíhána, nebyla pronásledována státními orgány ani neměla problém vycestovat. Od roku 2017 má vztah s českým občanem, V. K., se kterým má malé dítě, D. K. Jejich dítě i přes snahu žalobkyně a jejího partnera nezískalo české občanství,

jelikož se otec odmítl podrobit zkoušce DNA. Syn žalobkyně nedisponuje ani doklady Vietnamské socialistické republiky, jelikož jí bylo na ambasádě řečeno, že dokud nemá žalobkyně legální pobyt v ČR, nemůžou s ní nic řešit. Žalobkyně uvedla, že v ČR chce zůstat, jelikož by ve Vietnamu nedokázala vydělat dostatek peněz, s přítelem se chtějí brát a chtěla by, aby i její děti přicestovaly do ČR.

6. Z pohovoru s p. V. K. bylo zjištěno, že je skutečně partnerem žalobkyně a otcem jejího dítěte D. (čemuž odpovídá také předložený rodný list). S žalobkyní mají vztah od roku 2017, vídají se jednou týdně, jelikož on bydlí u X. U syna D. se snažili s žalobkyní o získání českého občanství jak na Magistrátu města Pardubic, tak na Magistrátu města Olomouce, přičemž bezúspěšně. Ministerstvo vnitra zamítlo jejich žádost o udělení českého občanství synu D., proti čemuž se odvolali, ale také bez úspěchu. Pan K. uvedl, že odmítl podstoupit test DNA a s žalobkyní se vydají spíše cestou osvojení syna, stejně se chtějí s žalobkyní co nejdříve vzít, až žalobkyně získá potřebné povolení. S žalobkyní a synem se p. K. vídá pravidelně a finančně se podílí na chodu domácnosti žalobkyně.
7. Takto zjištěný skutkový stav žalovaný vyhodnotil, přičemž dospěl k závěru, že žalobkyně a její syn nesplňují podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu. S tímto rozhodnutím žalobkyně nesouhlasila a podala proti tomuto rozhodnutí již výše popsanou žalobu.
8. Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13). Soud není povinen výslovně reagovat na každé tvrzení obsažené v žalobě (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19 a ze dne 6. 6. 2019, č. j. 7 As 185/2018-37, bod 9).
9. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu 3 52 Az 3/2019 Shodu s prvopisem potvrzuje přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru

žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“, neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

10. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 - 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
11. Nyní již k samotnému přezkumu.
12. Zprvu se krajský soud vyjádří k návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě. Podle § 32 odst. 2 zákona o azylu má podání žaloby podle odstavce 1 téhož ustanovení odkladný účinek, s výjimkou žaloby proti rozhodnutí podle § 16 odst. 1 písm. b), d), f) a g) zákona o azylu, žaloby proti rozhodnutí o udělení azylu nebo doplňkové ochrany, žaloby proti rozhodnutí o prodloužení doplňkové ochrany a rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25, s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. i) z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Ze správního spisu nebyly zjištěny skutečnosti, pro které by zde projednávaná žaloba spadala pod výše uvedené výjimky, kterým zákon odkladný účinek nepřiznává. Z tohoto důvodu měla žaloba odkladný účinek již ze zákona, a tudíž nebylo třeba o něm samostatně rozhodovat.
13. Než krajský soud přejde k přezkumu důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, je vhodné připomenout, že žádný z článků Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“) nezakládá nárok (subjektivní právo) cizince na pobyt na území České republiky, neboť to je dáno pouze jejím občanům (článek 14 odst. 4). Rovněž žádný katalog mezinárodně chráněných lidských práv neobsahuje právo cizince na vstup a pobyt na území cizího státu; jisté mezinárodní garance jsou zachovány pouze v případech státem ukončeného pobytu cizince (srov. bod 27 nálezu Ústavního soudu ze dne 24. dubna 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11, popř. usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 12. 2017, sp. zn. I. ÚS 2824/17). Evropský soud pro lidská práva setrvale rozhoduje, že stát je oprávněn v rámci mezinárodního práva

a na základě svých smluvních povinností kontrolovat vstup cizinců na jeho území a jejich bydliště (viz např. Abdulaziz, Cabales a Balkandali v. Spojené království, bod 67, Boujlifa proti Francii, bod 42, a řada dalších). Úmluva nezaručuje právo cizince vstoupit nebo pobývat v určité zemi (Khan proti Německu, bod 36). Taktéž právo azylu nelze považovat za právo nárokové. Listina ani mezinárodní smlouvy o lidských právech, jimiž je Česká republika vázána, nezaručují, že právo azylu musí být žádajícímu cizinci poskytnuto (shodně srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 30. 1. 2007, sp. zn. IV. ÚS 553/06, N 17/44 SbNU 217, či usnesení téhož soudu ze dne 27. 6. 2017, sp. zn. III.ÚS 1905/17). To samozřejmě platí i o azylu humanitárním či o doplňkové ochraně (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 2. 2002, sp. zn. IV. ÚS 532/02, či usnesení ze dne 12. 12. 2017, sp. zn. I. ÚS 2824/17, ze dne 20. 4. 2015, sp. zn. IV. ÚS 3608/14, ze dne 15. 3. 2004, sp. zn. IV. ÚS 12/04, etc.). Institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu), a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoliv problémů (osobních, rodinných či ekonomických) v zemi původu. K udělení azylu lze přistoupit pouze v omezeném počtu případů a při splnění zákonem stanovených podmínek (z poslední doby srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2018, č. j. 2 Azs 89/2018 – 37, bod 9, ze dne 25. 7. 2018, č. j. 2 Azs 41/2018 – 39, bod 7, ze dne 29. 3. 2018, 9 Azs 397/2017 – 66, bod 27).

14. Žalobkyně v pohovoru v rámci řízení před správním orgánem uvedla, že důvodem, pro který podává žádost o udělení mezinárodní ochrany, je fakt, že na území ČR nemá oprávnění k pobytu, že po návratu do Vietnamu by nemohla vydělávat tolik peněz jako v ČR a že v ČR se žije celkově lépe. Žalobkyní uvedený důvod však nespadá do důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu.
15. Dle § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
16. Žalobkyně však v řízení před správním orgánem netvrdila, že byla před vycestováním v zemi původu jakkoliv pronásledována státními orgány, trestně stíhána či jinak perzekuována za uplatňování politických práv a svobod nebo že měla odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Sama žalobkyně v řízení před správním orgánem uvedla, že se politicky neangažuje, politika ji nezajímá, nebyla nikdy stíhána, vězněna ani státními orgány v tomto smyslu kontaktována. Ze země původu odcestovala bez jakýchkoliv problémů na základě pobytového oprávnění. V rámci řízení před správním orgánem žalobkyně uvedla pouze ekonomické důvody vedoucí k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které zcela jistě nelze podřadit pod důvody dle § 12 zákona o azylu, s čímž se krajský soud zcela ztotožňuje.
17. Žalobkyně však v žalobě uvádí nad rámce důvodů uvedených ve své žádosti také strach z návratu do vlasti se svým nezletilým synem, a to z důvodu, že syn má jméno po svém otci z kapitalistické země, obávala se tak vzniklé „heterogenity“ a chování úřadů k rodinným příslušníkům členů komunistické strany. K posuzování strachu z pronásledování lze odkázat na závěry Nejvyššího správního soudu, který uvedl, že: „posuzování odůvodněnosti

strachu z pronásledování je úzce spjato s dalšími kritérii, jelikož, jak Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, posouzení podmínek pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu je postaveno na potencialitě pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatele do země původu, jedná se tedy, obdobně jako u posuzování skutečného nebezpečí vážné újmy pro účely doplňkové ochrany, o prospektivní rozhodování (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 47/2007 - 60, či ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008 - 83). Samotný § 12 písm. b) zákona o azylu pracuje s pojmem strachu jako subjektivním prvkem a s odůvodněností strachu z pronásledování jako prvkem objektivním, nestanoví však podmínku faktického pronásledování v minulosti, ačkoliv předchozí pronásledování žadatele je závažným ukazatelem odůvodněnosti strachu žadatele z pronásledování (viz čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice). Z tohoto důvodu nelze vyloučit, že žadatel bude mít odůvodněný strach z pronásledování i v případech, kdy k němu v minulosti nedocházelo (obdobné závěry vyplývají z čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice i pro skutečné nebezpečí vážné újmy jakožto nezbytné podmínky pro udělení doplňkové ochrany). (...) V rámci přezkumu důvodů pro udělení mezinárodní ochrany je tedy zkoumána možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická, rozhodně však nemusí dosahovat či přesahovat 50 % (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82, a ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Azs 11/2010 - 112).“

18. Ve světle zmíněné judikatury hodnotil krajský soud správním orgánem zjištěné skutečnosti a samotná tvrzení žalobkyně, přičemž krajský soud dospěl k závěru, že strach žalobkyně z pronásledování po návratu do vlasti je čistě hypotetický a ničím nepodložený. Na tomto místě krajský soud především připomíná, že žalobkyně uvedla strach z návratu do vlasti s ohledem na svého syna, jenž má jméno po otci z kapitalistické země, jako důvod udělení mezinárodní ochrany, až v řízení před soudem, a tudíž nedala žalovanému možnost jakkoliv se k tomuto důvodu vyjádřit v žalovaném rozhodnutí. Nicméně žalovaný ve svém rozhodnutí zhodnotil celkovou situaci dodržování lidských práv ve vlasti žalobkyně, přičemž vzal za prokázané skutečnosti vyplývající z Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam ze dne 1. 9. 2020. Z této Informace, která je součástí správního spisu, bylo zjištěno, že „Vietnam je autoritářským státem, v němž vládne jediná uznávaná politická strana, kterou je Komunistická strana Vietnamu (dále jen KSV). Poslední volby do Národního shromáždění se konaly v roce 2016 a nemohou být považovány za svobodné ani spravedlivé. Ústava sice poskytuje možnost volit přímo své zástupce do Národního shromáždění lidových rad a dalších státních orgánů, avšak možnost občanů demokraticky změnit svou vládu je velmi omezená. Všechny kandidáty prověřuje KSV. Civilní orgány měly účinnou kontrolu nad bezpečnostními složkami. Vietnamská vláda obecně spolupracovala s Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky a dalšími humanitárními organizacemi, aby poskytla ochranu a pomoc vnitřně vysídleným osobám, uprchlíkům, navrátilcům se uprchlíkům, žadatelům o azyl, osobám bez státní příslušnosti a jiným osobám hodným pozornosti. Vietnam je členem Organizace spojených národů a přistoupil k základním úmluvám v oblasti lidských práv a základních svobod. V roce 2015 vláda začala implementovat zákony v souladu s ústavními dodatky, včetně článků týkajících se lidských práv, které byly schváleny v lednu 2014. V listopadu roku 2015 národní shromáždění schválilo několik zákonů, jež se dotýkají práv občanů. Jsou mezi nimi nový trestní zákoník, prováděcí trestní řád, zákon o vazbě a dočasném zadržení, občanský zákoník a prováděcí řád občanského zákoníku. Trestní zákoník nadále obsahuje vágní ustanovení o národní bezpečnosti. Zákon zakazuje fyzické týrání

zadržovaných osob. Státní správa příležitostně zakročila proti úředním osobám, které se dopustily porušení zákona, včetně jejich soudního stíhání, nicméně příslušníci policie a státní úředníci se při svém jednání obvykle těšili beztrestnosti. Během zatčení, výslechu a pobytu ve vazbě dochází běžně ke špatnému zacházení a mučení ze strany policie, příslušníků bezpečnostních orgánů v civilu a personálu středisek pro povinnou vazbu v souvislosti s drogami. Vietnam patří mezi země, kde dosud nebyl zrušen trest smrti. Trest smrti je ukládán za nejzávažnější trestné činy, zahrnující hospodářskou kriminalitu včetně korupce, a nadále může být uložen za zločiny související s drogami. Oficiální statistiky ohledně trestu smrti jsou i nadále pokládány za státní tajemství. V zemi neprobíhala občanská válka ani konflikt s jinou zemí. Ústava zaručuje svobodný vnitřní pobyt, cestování do zahraničí, emigraci a repatriaci, avšak vláda omezuje pohyb některých jedinců, obzvláště těch, kteří byli odsouzeni v souvislosti s přestupkem proti národní bezpečnosti, případně těch, kteří vyjadřují kritiku vůči vládě.“ Proti těmto závěrům žalovaného žalobkyně v žalobě nic skutkového nevznesla, a tudíž nevidí krajský soud důvod, na základě kterého tyto skutečnosti nepovažovat za pravdivé. Na základě těchto informací nelze jakkoliv uzavřít, že by ze strany státních orgánů v zemi původu žalobkyně docházelo k jakémukoliv pronásledování občanů z důvodu jejich původu (otec z kapitalistické země). I přes skutečnost, že žalobkyně nedala možnost žalovanému se tímto tvrzeným strachem žalobkyně zabývat a vyjádřit se k němu v žalovaném rozhodnutí, tak se krajský soud zabýval tímto tvrzením, nicméně žalobkyně ve své žalobě netvrdí jakékoliv konkrétní důvody, zkušenosti či jiná jakákoliv tvrzení, na základě kterých lze strach žalobkyně z pronásledování označit za důvodný. Pouhé tvrzení žalobkyně o vzniklé heterogenitě nemůže samo o sobě vést k posouzení strachu žalobkyně jako odůvodněného strachu. Z aktuálních informací vyplývá, že Vietnam ratifikoval základní úmluvy v oblasti lidských práv, a není známo a žalobkyně nic takového ani netvrdí, že by docházelo k jejich porušování ve vztahu k původu či rasy. Za situace, kdy žalobkyně v žalobě proti tomu netvrdí konkrétní skutečnosti či zkušenosti, na základě kterých lze dospět k opaku, tak nelze posoudit strach žalobkyně jako důvodný.

19. Krajský soud na základě zjištěných skutečností dospěl ve shodě s žalovaným, že žalobkyně společně se synem, nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu.
20. Na základě zjištěných skutečností dále nelze dojít ani k závěru, že by žalobkyně splňovala důvody pro udělení mezinárodní ochrany na základě § 14 zákona o azylu. Dle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. K povaze humanitárního azylu soud uvádí, že smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout také v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty v § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2013, č. j. 5 Azs 14/2012 - 30). Příklad hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu typicky nepředstavuje např. manželství s českým občanem, ekonomické obtíže žadatele, lepší přístup k lékařské péči, lepší pracovní příležitosti či legalizace pobytu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu 31. 5. 2017 č. j. 5Azs 62/2016-87). Jako obvyklé důvody pro udělení humanitárního azylu lze zmínit například zvlášť těžkou nemoc či zdravotní postižení či příchod z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými, či přírodními faktory (srov. rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55). Tyto důvody v případě žalobkyně nebyly tvrzeny a žalovanému, který vyšel z toho, že žalobkyně ani její nezletilý syn nemají žádné zvláštní potřeby a jejich zdravotní stav je dobrý, proto nelze důvodně vyčítat neudělení humanitárního azylu – a to tím spíše, že míra volnosti úvahy žalovaného je omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického právního státu (srov. shodně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2018, č. j. 5 Azs 176/2017 – 42, bod 12).

21. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu dále plyne, že snaha o legalizaci pobytu v České republice, byť je spojena se snahou o realizaci rodinného života, není zásadně ani důvodem hodným zvláštního zřetele, který je nezbytný k udělení humanitárního azylu (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 6 Azs 16/2012 – 12, bod 16, ze dne 19. 6. 2014, č. j. 4 Azs 88/2014 – 18, ze dne 5. 12. 2012, č. j. 6 Azs 22/2012 – 35, ze dne 26. 5. 2016, č. j. 6 Azs 81/2016 – 28, bod 5, a usnesení ze dne 15. 6. 2016, č. j. 4 Azs 60/2016 – 29, body 10 až 12), resp. existenci rodinných vazeb na území České republiky nelze považovat za důvod pro udělení humanitárního azylu (shodně srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2018, č. j. 9 Azs 209/2018 – 30, bod 14, či rozsudky téhož soudu ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Azs 5/2011 – 36, nebo ze dne 8. 1. 2009, č. j. 2 Azs 66/2008 – 52).
22. Na základě výše uvedených skutečností tak krajský soud uzavírá, že žalobkyni společně se synem nespĺňuje důvody pro udělení humanitárního azylu.
23. Krajský soud také přezkoumal žalované rozhodnutí v části týkající se posouzení naplnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany žalobkyni dle § 14a zákona o azylu, ale ani v tomto případě neshledal krajský soud pochybení na straně žalovaného.
24. Dle §14a zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nespĺňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
25. Za správního spisu a samotného tvrzení žalobkyně má soud za nesporné, že žalobkyni v případě návratu do země původu nehrozí vážná újma dle písm. a), c) a d), jelikož jak sama žalobkyně uvedla, v zemi původu nebyla nikdy trestně stíhána, ze strany státních orgánů nebyla nikdy negativně sledována či jinak perzekuována. Skutečnost, že v zemi stále existuje trest smrti, sama o sobě nemůže znamenat naplnění obavy o jeho vykonání na žalobkyni. K tomu by musely existovat důvodné obavy žalobkyně opřené o další skutečnosti a obavy (např. trestní stíhání). Žádné takové skutečnosti a obavy však žalobkyně netvrdí a krajský soud je tedy nebude domýšlet. Dále je také nesporné, že ve státě Vietnam dlouhodobě nepanuje ani mezinárodní ani vnitřní ozbrojený konflikt, pro který by návrat žalobkyně do země původu mohl znamenat vážnou újmu. Vycestování

žalobkyně do země původu není ani v rozporu s mezinárodními závazky ČR, když žádné takové porušení žalobkyně ani netvrdí.

26. Dle azylového příběhu, který uvádí žalobkyně v žalobě, by tak jako jediným reálným důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 zákona o azylu mohla být obava z mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, přičemž *„[z]acházení je považováno za „ponižující“, pokud oběť pokořuje či snižuje či u ní vyvolává pocity strachu, úzkosti a méněcennosti, jež zároveň mohou narušit její morální a fyzickou odolnost ., anebo pokud donutí oběť k jednání v rozporu s její vůlí či přesvědčením [...] Jedním z dalších faktorů, které Soud bere v potaz při posuzování, zdali je zacházení „ponižující“ ve smyslu čl. 3, je otázka, zdali je jeho cílem pokořit a ponížit dotčenou osobu, ačkoli absence takového úmyslu nezvratně nevylučuje shledání porušení č. 3 ... Aby určitý trest či zacházení mohlo být označeno za „nelidské“ nebo „ponižující“, utrpení nebo pokoření musí v každém případě jít nad rámec toho, co je neodmyslitelně spojeno s legitimním zacházením nebo trestem ...“* (Jalloh proti Německu, rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 11. 7. 2006). Nicméně ani tuto možnou obavu krajský soud nehodnotil jako důvodnou.
27. Jak již krajský soud zmínil výše, žalovaný se ve svém rozhodnutí zabýval dodržováním lidských práv v zemi původu žalobkyně, když vycházel z Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam ze dne 1. 9. 2020. Z této informace bylo zjištěno, že Vietnamská vláda obecně spolupracovala s Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky a dalšími humanitárními organizacemi, aby poskytla ochranu a pomoc vnitřně vysídleným osobám, uprchlíkům, navrátilivším se uprchlíkům, žadatelům o azyl, osobám bez státní příslušnosti a jiným osobám hodným pozornosti. Vietnam je členem Organizace spojených národů a přistoupil k základním úmluvám v oblasti lidských práv a základních svobod. Ze zjištěných skutečností tak nevyplývá, že by žadatelům o mezinárodní ochranu při jejich návratu do země původu hrozilo mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání. Jiné důvody, pro které by žalobkyni a jejímu synovi hrozilo mučení nebo nelidské či ponižující zacházení, které by naplňovaly intenzitu dle výše citovaného rozhodnutí ESLP, ani žalobkyně netvrdí. Situace ohledně dodržování lidských práv ve státě Vietnam je stabilní, přičemž bezúhonným lidem a lidem bez nežádoucí politické angažovanosti, což o sobě žalobkyně tvrdí, nehrozí ze strany státních orgánů jakákoliv újma.
28. K důvodům pro udělení mezinárodní ochrany dle § 13 a § 14b zákona o azylu se krajský soud nebude do hloubky vyjadřovat, jelikož již ze samotné povahy zmíněných ustanovení nemohla žalobkyně důvody v nich naplnit, jelikož mezi stranami ani není sporná ta skutečnost, že v ČR nebyla udělena jakákoliv forma mezinárodní ochrany rodinnému příslušníkovi žalobkyně.
29. Tímto krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích uplatněné žalobní argumentace, přičemž dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav dostatečným způsobem, správně posoudil zjištěné skutečnosti a dospěl ke správnému rozhodnutí. Vyčítá-li žalobkyně žalovanému, že rozhodnutí je neprůkazné a nepřesné, měla v žalobě uvést, v čem konkrétně spatřuje žalované rozhodnutí nepřesné a neprůkazné. Žalobkyně však uvedla pouze obecnou argumentaci a tak se s ní také krajský soud vypořádal. Pokud tvrdila žalobkyně, že žalovaný měl provést další důkazy ke správnému zjištění skutkového stavu, mohla tyto důkazy sama navrhnout žalovanému, což ale neučinila a neučinila tak ani v řízení před soudem. Žalovaný tak vycházel z oficiálních a aktuálních informací OAMP,

přičemž závěry z toho učiněné žalobkyně nijak nevyvrátila ani nenapadla konkrétními tvrzeními. Za této situace tak nelze jinak, než žalobu označit za nedůvodnou.

30. Protože byla žaloba nedůvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
31. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšní žalobci neměli právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.
32. Krajský soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobkyně se k tomu ve lhůtě nevyjádřila.

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 30. listopadu 2020

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce